

— Тѣзи камъни сж наши. Баща ти ни ги взе съ хитростъ. Върни ги и поправи злото, всички до гробъ ще ти бждемъ благодарни!

— Добре, добре — отговорилъ царскиятъ синъ — но най-напредъ ще ги отнеса въ палата си да ги прегледамъ да не сж фалшиви.

И той заповѣдалъ на хората си да взематъ всички торби и нищо не оставилъ на тѣзи, чиито били безценнитѣ камъни.

На връщане, по пѣтя, като се изморилъ, царскиятъ синъ и хората му се отбили въ единъ ханъ да си починатъ и да си пийнатъ. Но ханджията, който билъ отъ една банда крадци, сипалъ упойка въ виното имъ, упоилъ ги, повикалъ другаритѣ си, яхнали конетѣ натоварени съ безценнитѣ камъни и забѣгнали. Като се събудилъ царскиятъ синъ и разбралъ какво се е случило, заплакалъ. Въ това време пакъ се явилъ облакътъ съ стария царъ и се чулъ гласъ:

— Съ хитростъ спечеленото, съ хитростъ се отнима. Богъ да ти е на помощъ.

Царскитѣ хора напустнали обеднѣлия си царъ и той самъ пешкомъ си тръгналъ за дома.

Въ това време и най-малкиятъ братъ тръгналъ съ хората си за кулата. Стигнали предъ вратата. Пакъ стоялъ пазачъ и му казалъ сжщото. Царскиятъ синъ послушалъ, разположилъ хората си на полето и три дни и три нощи чакалъ да изгрѣе пълния месецъ. Като изгрѣлъ месецътъ, пазачътъ отворилъ вратата и казалъ:

— А сега, млади царю, трѣбва да пригответе четиридесетъ пшенични хлѣба. Разкопайте двора.

Послушалъ царскиятъ синъ и заповѣдалъ да разкопаятъ двора като нива. И заедно съ хората си и самъ той работилъ. Посѣли я. На другия день що да видятъ: люшнанали се златни класове пшеница. Ожънали я тѣ, смлѣли зърната, измѣсили и изпекли хлѣба. Точно четиридесетъ хлѣба станали. Изкачили се царскиятъ синъ и хората му на върха на кулата. Тамъ на една врата имало написано: „Спечелено съ трудъ, търпение и любовъ“.

Влѣзълъ най-малкиятъ царски синъ вжтре. Срѣдъ стаята имало едно дървено сандѣче. А около него 40 яки, загрубѣли отъ трудъ мжже.